

άσπρομαντηλοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. Παθητ. Κρυφομ. 46 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρομάντηλος** διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ φέρουσα λευκὸν μανδήλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Ποίημ. Δουλεῦτρες **άσπρομαντηλοῦσες** | ἀπὸ τὸν κάματο γυρνᾶν.

άσπρομάσκαλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μασκάλη**, δι' ὃ ἰδ. **άμασκάλη**.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα περὶ τὰς μασχάλας: Ἀσπρομάσκαλος δοῖρος.

άσπρομανυροβολοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 59.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. **άσπρομανυροβόλῳ**.

Ἡ ἐκπέμπουσα λευκὴν καὶ μέλαιναν λάμψιν: Ἐβλεπε τὰς **άσπρομαύρας** καλλικατζούνας, μεγάλα θαλάσσια ὄρνεα, τὰ ὅποια πολλοὶ ἐξέλαβον μακρόθεν ὥς γυναῖκας ἀνασφουγγωμένας καὶ **άσπρομανυροβόλουσας**, αἵτινες ἡσυχολοῦντο νὰ βγάλουν πεταλίδας κύπτουσαι ἐπὶ τῶν βράχων.

άσπρόμανυρος ἐπίθ. σύνηθ. **άσπρόμανυρους** βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. **άσπρος** καὶ **μαῦρος**.

1) Λευκομέλας, φαιὸς σύνηθ.: Ἀσπρόμανυρος σκύλλος. Ἀσπρόμανυρη κόττα. Συνών. ψαρός. 2) Ὁ ἀλλαχοῦ μὲν λευκός, ἀλλαχοῦ δὲ μέλας σύνηθ.: Ἀσπρόμανυρο πρόβατο. Ἀσπρόμανυρα γένεια - μαλλιά σύνηθ. Ἀσπρόμανυρη θάλασσα (τῆς ὁποίας ὁ πυθμὴν εἶναι ἀλλαχοῦ λευκὸς ἐκ τῆς ἁμμου καὶ ἀλλαχοῦ μέλας ἐκ τῶν φυκῶν) Κύθν. || Ποίημ.

Ἀσπρόμανυρος καὶ παρδαλὸς ὡς εἶδος παππαγάλλος

ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ. 241. Συνών. **άσπρόλαγρος**, **άσπρομέλανος**. 3) Οὐδ. **άσπρόμανυρο** οὖς., εἶδος οἴνου Πάρ.

άσπρομαχῶ Θράκ. (Μάλγαρ.) **άσπρομαχάου** Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 251. Διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς σημ. τοῦ β' συνθετ. πβ. **βουλομαχῶ** (=βουλῶ) κττ.

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος ἢ καθαριότητος συνήθως τῶν ἐνδυμάτων ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομαχῶντας οἱ καλεσμένοι χορεύουν 'ς τὴν αὐλὴν Μάλγαρ. Συνών. **άσπρολουλονδίζω**.

άσπρομελανιάζω Ἀθην.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρομέλανος**.

Γίνομαι ὠχρὸς καὶ μελανός: Ἀμα χαιδεύουν τὸ μικρό, ὁ μέγας **άσπρομελανιάζει** ἀπὸ τῆς ζήλειαν του.

άσπρομέλανος ἐπίθ. ΣΣκίπη Τσιγγανόθ. 52.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. **άσπρος** καὶ **μελανός**.

Ἀσπρόμανυρος 2, ὃ ἰδ.: Ἀσπρομέλανα ἀρνιά.

άσπρομελιγγᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. **άσπρομελιγγᾶτος** Κάρπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος**, τοῦ οὖς. **μελίγγι** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων λευκάς τὰς περὶ τοὺς κροτάφους τρίχας ἔνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀπῆς τοῖς γραιῖς ἐλώλ-λανα τοῖς **άσπρομελιγγᾶτες**,

'ς τὸ νοῦν σου τί νὰ ἄλ-λης πλεὸν τοῖς ροομασουλᾶτες;

(ροδομαγουλᾶτες) Κάρπ. Συνών. **άσπρομελιγγουδάτος**, **άσπρόσκονλλος**. Πβ. **ψαρομελιγγᾶτος**.

άσπρομελιγγουδάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. **άσπρομελιγγουδάτος** Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος**, τοῦ οὖς. **μελιγγούδι** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ἀσπρομελιγγᾶτος, ὃ ἰδ.: Ἀσμ.

Χάροντας ἐπέρασε | καὶ τοῖς ἐχαιρέτισε,

—Κυράδες **άσπροκούτελες** | κι **άσπρομελιγγουδάτες**.

άσπρόμελον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μέλι**.

Λευκὸν μέλι: Ἀσμ.

Ἀσπρόμελον τοῦ κυβερκιοῦ πρέπει νὰ τὴν ταῖζη.

άσπρομερᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. **άσπρομερᾶτος** Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος**, τοῦ οὖς. **μερῖ** καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων τοὺς μηροὺς λευκοὺς, ἐπὶ ζῶων: Ἀσπρομερᾶτο πρόβατο.

άσπρομεταξένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. **άσπρομεταξένιος** Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος**, τοῦ οὖς. **μετάξι** καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ λευκῆς μετάξης: Ἀσμ.

Κι παρὶ τὴ χρυσοῦ κλουστή τὴν **άσπρομεταξένια**.

άσπρόμηλο τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μῆλο**.

Εἶδος μήλου χρώματος λευκάζοντος.

άσπρομμάτης ἐπίθ. Ἀμοργ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Ὀφ.) Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. **άσπρομμάτ'ς** Στερελλ. (Ἀράχ.) Θηλ. **άσπρομμάταινα** Πόντ. (Κερασ. Ὀφ.) **άσπρομματοῦ** Λεξ. Δημητρ. Οὐδ. **άσπρομμάτικον** Πόντ. (Κερασ.) **άσπρομμάτικο** Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μάτι**.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοικτὸν κυανοῦν ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομμάτικο ἔν' τὸ γαρδέλλ' (κυανόφθαλμον εἶναι τὸ παιδάκι) Ὀφ. || Παροιμ. **Θαροῦσιν οἱ μανυρομμάτες** πῶς δὲν ἐβλέπουν οἱ **άσπρομμάτες** (ἐπὶ φιλαύτων ὑποτιμώντων τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων) Κάρπ. Συνών. **γαλανομμάτης**, ἀντίθ. **μανυρομμάτης**.

άσπρομματιάζω Λεξ. Αἰν. **άσπρομματιάζου** Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) **άσπρομματιάζω** Ρόδ. κ.ά. **άσπρομμαθῖω** Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μάτι**.

Λευκαίνομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομμάτιστα ἡ γίδα-ἡ πρατίνα Στρόπον. || Φρ. Ἀσπρομμάτιστα νὰ θωρῇ (ἐπὶ ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Συνών. φρ. **άσπρισε τὸ μάτι του**) Ρόδ. Ἀσπρομμάτιστα ἀπ' τὴν πεῖνα Ἀράχ. Ἀσπρομματιάσαμεν νὰ σὲ ἰδοῦμε (πολὺν καιρὸν δὲν σὲ εἶδαμεν) Λεξ. Αἰν.

άσπρομμάτιστα τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 199 — Λεξ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 402 **άσπρομμάτιστα** Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άσπρομματιάζω**.

Τὸ λεύκασμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ νόσου. Συνών. **άσπρομματισταμός**.

άσπρομματισταμός ὁ, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 199.

Ἐκ τοῦ ρ. **άσπρομματιάζω**.

Ἀσπρομμάτιστα, ὃ ἰδ.

άσπρομοσκᾶτο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άσπρος** καὶ τοῦ οὖς. **μοσκᾶτο**.

Εἶδος σταφυλῆς λευκῆς.

